

La oració.

- Benhaja

Benhaja l'pensament, perfum de la meua anima
que ab núvols d'or y rosa cobrintme com d'un vel
asseca en lo meu pit la font d'amarques llagrimes
y 'l mon devant desbota me porta fins al cel.

Benhaja l'pensament qu'contemplant feréstega
quant l'himn en lo foc del temps te veig plorar
recull mon esperit y com vins d'ivina mistica
en lo sagrat lo sposa del tron del Senyor.

Benhajas tu, Deu meu, qu' en las regions altissimes
hont sentia ta grandesa sobe portentós palau
mon front rallat te penes prems ab les mans incògnites
y al anima amorosa donarti un bes te plau.

Benhaja l'oració quant orgiant l'atmosfera
de la meua anima 'l bronze gaudadament veig
y en la unió ostentaba, en la cabanya feréstega
¡pregau! a tots murmura, ¡pregau! ¡Diu alla! ¡Diu!

Benhaja eternament la llum qu'alegrant l'anima
l'apoca de la terra, l'ecralsa fins a Deu
¡Ay! si es de Deu l'esquart, aqueixa llum dolçissima
que molt que la pobre anima s'abusa en lo foc seu!

Com para 'l cor se batrer! com la pesada càrrega
l'arrolt mes llanguera 'm sembla y 'l ser menos petit!
Es qu' en tes brassos janhén, lluny de visions feréstegues,
Deu meu, lo cor qu'a't prega y l'anima's esperit.

Es que l'espay traspasas, com d'armoniosa cítara,
las sobes qu' anforabeta l'imatge de ton ser,
bon Deu, a tu 't envia de se pregavia en l'èxtasi,
com de la verge aymanata lo dolç sospir primer.

Es que pe'l cor que juga no te 'l cel boyras terboles
que torbar son vol pugnen fins al mes alt cel;
ans de la immensitat les portes brillantissimes
al sant amor te obertes se bat a bat lo cel.
